

oddělenou manzardu obytné budovy a v tomto poměru s ním setrvali od května 1927 až do konce srpna 1927. Dovolatelé ovšem hájí názor, že toto jejich jednání není překročením zákazu bodu 10 pachtovní smlouvy, poněvadž podle doslovu tohoto smluvního bodu zákaz ten týče se jednotlivých pachtovních objektů — obytných budov, hospodářských budov, polí a luk — v celku a nikoliv jejich částí. Tento výklad však není případný, neboť právě, že bod 10 bere v úvahu podnájem jednotlivých luk a polí, svědčí tomu, že zákaz týče se též podnájemu částí pronajatého hospodářství a tedy i částí obytného stavení. Ostatně byla obytná budova propachtována žalovaným, by ji obývali, a jest samozřejmé, že tam také jako nájemci hospodářství bydleti museli a skutečně bydleli, z čehož plyne, že při bodu 10 měly strany očividně na mysli zákaz, by žalování z místností pro ně k bydlení určených jednotlivě do podnájemu cizím lidem nedávali. Neprávem dovolatelé uplatňují, že zákaz bodu 10. příčí se ustanovení § 1098 obč. zák. ve znění III. dílčí novely, poněvadž podle jeho znění oprávněn jest nájemce dávatí najaté objekty do podnájemu, může-li se to státi bez újmy pro pronajímatele a není-li to ve smlouvě výslovně zakázáno. Pachtovní smlouva, o niž jde, obsahuje však tento zákaz a proto není použití ustanovení § 1098 obč. zák. na místě. Ostatně mohou smluvní strany oprávnění nájemníka podle § 1098 obč. zák. dohodou vždy vyloučiti a, jelikož tak se v tomto případě stalo, nemá tu citované zákonné ustanovení vůbec místa. Je-li na jisto postaveno, že se žalování způsobem shora uvedeným nezachovali podle zákazu bodu 10. pachtovní smlouvy, přichází v platnost sankce bodu 13. pachtovní smlouvy a jest tudíž oprávněným žalobní nárok, by pachtovní smlouva prohlášena byla za zrušenou a by žalování povinnými uznáni byli, pachtovanou usedlost žalobcům vrátiti.

Čís. 7841.

Na základě právoplatného exekučního titulu lze vésti exekuci k vydobytí peněžité pohledávky, třebas táž pohledávka byla přihlášena k vyrovnání dlužníka na Slovensku, dlužníkem uznána a vyrovnání právoplatně potvrzeno.

(Rozh. ze dne 3. března 1928, R I 1109/27.)

Soud první stolice (okresní soud v Litomyšli) povolil exekuci proti dlužníku (firmě v Rimavské Sobotě) k vydobytí peněžité pohledávky na základě rozsudku okresního soudu v Litomyšli. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající strana v návrhu uvedla, že vyrovnacím ediktem sedrie v Rim. Sobotě ze dne 27. března 1926 bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnací řízení, jež bylo potvrzeno právoplatným usnesením sedrie v Rimavské Sobotě ze dne 26. července 1926, že přihlásila dne 19. dubna 1926 k tomuto vyrovnacímu řízení pohledávku 3890 Kč s přísl. a že tato pohledávka byl ve vyrovnacím řízení uznána. Podle práva na Slovensku a Podkarpatské Rusi platného, § 31 zák. čl. 54:1912 (uvoz. zákon k zák. čl. I:1911) tvoří konečné usnesení o mimokonkursním nuceném vyrovnání exekuční titul ohledně

celé k nucenému vyrovnání přihlášené a usnesením tím určené pohledávky za podmínek § 62 min. nař. čís. 4070/1915. Podle tohoto § jest proti dlužníkovi přípustnou uhražovací exekuce na základě vyrovnání právoplatně schváleného a výtahu z tabelárního výkazu, z něhož vysvítá, že dlužník přihlášenou pohledávku nepopřel. Bylo-li však vyrovnání uzavřeno s výhradou obživení původní pohledávky, vztahuje se tato vykonatelnost na celou přihlášenou pohledávku, která nebyla dlužníkem popřena. Poněvadž dlužník celou přihlášenou pohledávku vymáhající strany uznal, jsou podle citovaných uherských zákonných předpisů dány předpoklady pro její vykonatelnost ohledně zbytku obživlého následkem tvrzeného opožděného zapravení splátek. Má proto vymáhající strana ohledně celého zbytku pohledávky ve schváleném soudním vyrovnání dostatečný titul exekuční a mohla vésti přímo exekuci na základě soudně schváleného vyrovnání. Titul exekuční záležející v rozsudku zanikl tím, že dlužník ve vyrovnacím řízení pohledávku uznal a po schváleném vyrovnání může vymáhající strana žádati za exekuci jen na základě tabelárního výkazu přímo u vyrovnacího soudu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde jen o otázku, zda rozsudek ze dne 1. dubna 1926, jenž nabyl právní moci a jest tedy podle § 1 čís. 1 ex. ř. exekučním titulem, zanikl tím, že dlužník uznal pohledávku vymáhající věřitelky ve vyrovnacím řízení, zahájeném o jeho jmění dne 27. března 1926 u sedrie v Rimavské Sobotě, k němuž ji vymáhající věřitelka přihlásila a když vyrovnání bylo usnesením ze dne 26. července 1926 právoplatně potvrzeno, tak že byly dány podmínky § 62 min. nař. čís. 4070/1915, podle něhož mohla vymáhající věřitelka vésti exekuci již na základě právoplatně schváleného vyrovnání a tabelárního výkazu. Rekursní soud neprávem k této otázce přisvědčuje. Není zákonného předpisu, podle něhož by právoplatný exekuční titul, zde rozsudek, pozbyl své účinnosti proto, že tomu, kdo tohoto exekučního titulu nabyl, poskytuje zákon možnost vymáhati pohledávku také na základě jiného exekučního titulu, jehož vznik tkví ve zvláštnosti řízení, které bylo jeho původem. Bylo by protismyslným, by věřitel, dobytý právoplatný rozsudek, nesměl na jeho základě vésti exekuci proto, poněvadž dlužník ve vyrovnacím řízení pohledávku jeho uznal, ale mohl by ho plně využít, kdyby dlužník ve vyrovnání pohledávku popřel. Účelem a smyslem zákonného ustanovení upravujícího exekuční titul ve smyslu § 62 slov. vyr. řádu jest jen, by se uspořilo vymáhání pohledávky sporem, když byla ve vyrovnacím řízení dlužníkem uznána a vyrovnání schváleno, nikoli však, by exekuční titul, který tu již byl, měl pozbyti své účinnosti. Lze tedy vésti exekuci na základě rozsudku a jest k jejímu povolení příslušným podle § 4 čís. 1 ex. ř. soud, u něhož byl spor v první stolici zahájen, zde tedy okresní soud v Litomyšli. Tím arci není dotčena otázka, jaký vliv mělo vyrovnací řízení na vymáhanou pohledávku. Rozhodným bude tu obsah schváleného vyrovnání.